

klávesnice. Vidět záři počítačových monitorů, po nichž se míhaly obrazy molekul. Cítit chlad uzavřenosti, který byl jaksi ještě mrazivější než počasí venku.

Toho večera dosáhla prahu přizpůsobivosti. Mnohokrát už mýjela tu improvizovanou kancelář od chvíle, kdy se nastěhovali. Zpočátku se vždycky ohlédl, když vyšla do schodů, a zval ji k sobě, aby jí něco ukázal, na něco se zeptal. Časem však už jen přes rameno pozdravil. A pak něco zabručel. A pak už vůbec nereagoval, i když si stoupla za něj a oslovila ho jménem.

Někdy kolem Díkůvzdání začala chodit do schodů po špičkách, aby ho nerušila, i když to bylo směšné, protože ve svém soustředění byl nevyrušitelný. Ale když ji nebude slyšet, tak ji nemůže ignorovat, ne? A ona nemůže být ublížená a zklamaná.

Nemůže se ocitnout v té nezamýšlené, nevyzpytatelné pozici pochyb o jejich vztahu po tolika letech, co jsou spolu.

Toho večera, jak stála jako přimrazená u kuchyňské linky, nebyla schopná čelit realitě své hluboké nespokojenosti... a přesto už ji nedokázala ani popírat. A to dilema ji uvěznilo mezi touhou po horké sprše po cvičení a strkáním hlavy do písku v přízemí.

Protože kdyby musela projít ještě jednou kolem té pracovny a být ignorována? Musela by s tím něco udělat.

Nakonec se přiměla zamířit ke schodům a do kroku jí přitom v duchu bubnovala kapela nebud'-tak-blbá.

Prvním náznakem, že není všechno v pořádku, byla prázdná otáčecí židle u počítačů. Dále byla v místnosti tma, ačkoliv to nebylo zase tak neobvyklé a Gerryho monitory vydávaly dostatek světla, aby se v něm dalo orientovat ve spoře zařízeném prostoru. Ale on moc často nevstával.

Říkala si, že není, kde má být, protože příroda zavolala, a hned ho začala pekelně nenávidět za to, že se mu chtělo čurat: teď s ním bude muset komunikovat v koupelně.

Což jí napěchuje emoce zpátky do bedny s nápisem „Nedotýkat se“ ještě pevněji.

Zvláštní agent Manfred přesně věděl, jak to na místě jeho smrti vypadalo. Našla snoubence sedět na dlaždičkách u zabudované vířivky, nohy natažené, ruce zaťaté na stehnech, náramek MedicAlert volně na pravém zápěstí. Hlava mu klesla ke straně a vedle něj ležela lahvička od inzulínu z čirého skla a injekční stříkačka. Vlasy, nebo to, co zbylo z blond kadeří Borise Beckera, měl rozčuchané, pravděpodobně v důsledku záchvatu křečí, a předek trička z koncertu Dropkick Murphys byl potřísněný slinami.

Hnala se k němu. Dřepla si. Žadonila, prosila, i když mu zkontrolovala krční tepnu a nenašla pod chladnou pokožkou žádný pulz.

V tom okamžiku ztráty mu odpustila všechny prohřešky, její hněv zmizel, jako by nikdy neexistoval, frustrace a pochybnosti se vytratily spolu s jeho životními silami.

Do nebes. Pokud něco takového existuje.

Volání na 911. Příjezd sanitky. Potvrzení úmrtí.

Tělo odnesli, ale všechno bylo v té chvíli jako v mlze; nemohla si vzpomenout, zda ho odvezli záchranáři nebo pohřebáči nebo koroner... Podobně jako člověk, který utrpí zranění hlavy, trpěla amnézií ohledně této části, i jiných částí. Jasně si však pamatovala, jak volala jeho rodičům a jak se zhroutila v okamžiku, kdy uslyšela cizí přízvuk jeho matky. Nářek. Pláč. Sliby jeho rodičů, že přiletí nejbližším transatlantickým spojem, její sliby, že bude silná.

Za sebe neměla komu volat.

Jako příčina smrti byla stanovena hypoglykémie. Inzulínový šok.

Gerryho rodiče nakonec odvezli jeho tělo do německého Hamburku, aby mohl být pohřben v rodinné hrobce, a Sarah najednou zůstala v tomhle domečku v Ithace, kde jí snoubence připomínalo jen velmi málo věcí. A BioMed poslal zástupce, aby odnesl počítačové sestavy z jeho domácí kanceláře, zůstaly jen monitory.